

सागर पाटील

अघटित

अघटित

हे पुस्तक विनामूल्य आहे
पण फुकट नाही

या मागे अनेकांचे कष्ट व पैसे आहेत .

म्हणून हे वाचल्यावर खर्च करा ३ मिनिट

१ मिनिट : लेखकांना फोन करून हे पुस्तक कसे वाटले ते कळवा

१ मिनिट : ई साहित्य प्रतिष्ठानला मेल करून हे पुस्तक कसे वाटले ते कळवा.

१ मिनिट : आपले मित्र व ओळखीच्या मराठी लोकांना या पुस्तकाबद्दल आणि ई साहित्यबद्दल सांगा.

असे न केल्यास यापुढे आपल्याला पुस्तके मिळणे बंद होऊ शकते.

दाम नाही मागत. मागत आहे दाद.

साद आहे आमची. हवा प्रतिसाद.

दाद म्हणजे स्तुतीच असावी असे नाही. प्रांजळ मत, सूचना, टीका, विरोधी मत यांचे स्वागत आहे. प्रामाणिक मत असावे. ज्यामुळे लेखकाला प्रगती करण्यासाठी दिशा ठरवण्यात मदत होते. मराठीत अधिक कसदार लेखन व्हावे आणि त्यातून वाचक अधिकाधिक प्रगल्भ व्हावा, आणि संपूर्ण समाज सतत एका नव्या प्रबुद्ध उंचीवर जात रहावा.

अघटित

सागर पाटील

ई साहित्य प्रतिष्ठान

अघटित

लेखक : सागर पाटील

9158529817

सागर पाटील

रा. म्हशिकोठा, ता. सोयगाव, जि. औरंगाबाद, ४३११५०

९१५८५२९८१७

patilsagarashok@gmail.com

bandhswapnanche.blogspot.in

www.facebook.com/sagrajput

या पुस्तकातील लेखनाचे सर्व हक्क लेखकाकडे सुरक्षित असून पुस्तकाचे किंवा त्यातील अंशाचे पुनर्मुद्रण वा नाट्य, चित्रपट किंवा इतर रुपांतर करण्यासाठी लेखकाची परवानगी घेणे आवश्यक आहे .तसे न केल्यास कायदेशीर कारवाई होऊ शकते .

This declaration is as per the Copyright Act 1957. Copyright protection in India is available for any literary, dramatic, musical, sound recording and artistic work. The Copyright Act 1957 provides for registration of such works. Although an author's copyright in a work is recognised even without registration. Infringement of copyright entitles the owner to remedies of injunction, damages and accounts.

प्रकाशक :ई साहित्य प्रतिष्ठान

www. esahity. com

esahity@gmail. com

eSahity Pratishthan

eleventh floor

eternity

eastern express highway

Thane.

Whatsapp: 7710980841

प्रकाशन: १८ सप्टेंबर २०१८

©esahity Pratishthan®2018

- विनामूल्य वितरणासाठी उपलब्ध .
- आपले वाचून झाल्यावर आपण हे फॉरवर्ड करू शकता .
- हे ई पुस्तक वेबसाईटवर ठेवण्यापुर्वी किंवा वाचनाव्यतिरिक्त कोणताही वापर करण्यापुर्वी ई साहित्य-प्रतिष्ठानची परवानगी घेणे आवश्यक आहे .

मनोगत

ई साहित्यचे वाचक, लेखक व कोअर टीम यांस सागरचा सप्रेम नमस्कार.

ई साहित्य हे मराठी साहित्यिकांना आणि वाचकांना मिळालेलं व्यासपीठ आहे. या व्यासपीठाने मराठी साहित्याला एक नवी उंची दिली आहे.

कामशेतला मिळालेला प्रतिसादासाठी आणि आपल्या प्रेमासाठी सर्वांचे मनःपूर्वक आभार.

'कामशेत' नंतर खूप कालावधीने ई साहित्य च्या वाचकांसाठी नवीन प्रयत्न म्हणून मी ही कथा ठेवत आहे. यावेळीही आपला प्रतिसाद आणि प्रेम तसचं मिळेल अशी अपेक्षा. 'अघटीत' ही एक रहस्यकथा आहे. ग्रामीण भागातील जीवनाची काहीशी लगड दाखवत एका घटना क्रमाच गूढ ही कथा सांगून जाते.

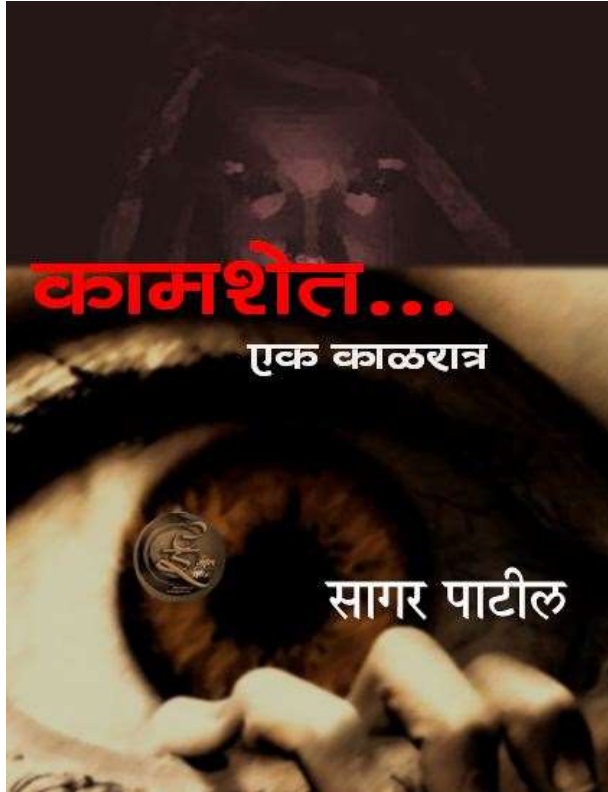
एक रहस्य कथा म्हणून गुंफलेला हा क्रम आपल्याला नक्कीच आवडेल अशी आशा. आपल्या वाचकांना व ज्येष्ठ लेखकांना माझी ही विनंती आहे की त्यांनी पुस्तक वाचल्यावर मला ते कसे वाटले हे नक्की कळवावे. अगदी टीकाही चालेल.

धन्यवाद

आपला शुभेच्छुक
सागर पाटील

फ्लैट-४,
दत्तराज अपार्टमेंट,
इंगळेनगर, आंबेडकर चौक
वारजे, पुणे, ४११०५८,
Mob. 9158529817
patilsagarashok@gmail. com
facebook. com/sagrajput

http://www.esahity.com/uploads/5/0/1/2/501218/kamshet_sagar_patil.pdf

प्रस्तावना

अघटित नावाची ही दीर्घ लघुकथा युवा रहस्यकथाकार सागर पाटील यांनी खूप उत्कंठावर्धक अशा पद्धतीने या पुस्तकाच्या माध्यातून रेखाटली आहे.

मला वाचत असतांना जी उत्कंठा लागली होती. की आता पुढे काय ? कोण असेल खुनी ? काय वळण घेईल हे प्रकरण ? या प्रश्नार्थक साखळीमध्ये गुंतवून ठेवण्यात सागर बऱ्यापैकी यशस्वी झाला आहे.

मला तर सागरच विशेष कौतुक आणि अभिमान यासाठी वाटतो की; नारायण धारपांवर व त्यांच्या रहस्य, भय या कथा प्रकारांवर महाराष्ट्रानं, मराठी वाचकांनं भरभरून प्रेम केलं. मात्र युवा पिढीतले लेखक या लेखनप्रकारापासून दूर जात आहेत. अशावेळी सागरची ही दुसरी रहस्यकथा आम्हा धारप्रेमी वाचकांना सुखावणारी आहे.

सदर कथेमध्ये सागरने माधव, गण्या, बाजीराव यांच्यामार्फत जी एक सुंदर कथा गुंफली त्यात ओम दीक्षित सारखं दिलखुलास, चतुर आणि तितकच गंभीर पात्र उभं करून या गोष्टीच्या गुन्हेगारापर्यंत पोहोचवल. मध्ये मिसेस फर्नांडिसच्या कुत्र्याच प्रकरण कथेला हलकाफुलका विनोद देऊन जातो. व हे सर्व गुंफत असतांना सागरने त्याच्या शैलीत गावाचं, पाटलांच जे जिवंत चित्रण उभं केलेलं आहे त्याबद्दल मला सागरचे विशेष आभार मानावेसे वाटतात. कारण या माध्यमातून त्यानं एक ग्रामीण जीवनशैली वाचकांसमोर निर्माण केली आहे.

मला नक्की आशा आहे की, ही वास्तवाची किनार असलेली रहस्यमयी कथा वाचकांच्या पसंतीस नक्की उतरेल. आणि महत्वाचं म्हणजे ही कथा इंटरनेटवर प्रकाशित होत आहे, त्यामुळे या कथेस इंटरनेट वापरणारा युवा वाचक मोठ्या प्रमाणावर मिळेल. त्यांनादेखील आवडेल अशी आशा.

सागरच्या वास्तववादी लेखनाला खूप साऱ्या शुभेच्छा

- डॉ. स्वप्नील छायाविलास चौधरी

९४२०२५७५६७

swapnwat@gmail.com

या कथेतील सर्व स्थळे, पात्रे, व प्रसंग पूर्णतः काल्पनिक आहेत.

अघटित

अघटित

“काय माधवा लै जोरात..!” बाजीराव तोंडात भरलेला पानाचा विडा थूंकत म्हटले. येरवी या माणसाच्या नादी कोणी लागत नसे.

कधी कुणाला काय बोलणार काही नेम नाही.

साठीच्या आसपास वय.. रुबाबदार इस्त्रीचे पांढरेशुभ्र धोतर, त्याहून शुभ्र कुडता अन खांद्यावर पंचा. बाजीरावांचा वेष अन राहणीमान म्हणजे राजे-शाही शान असल्याची प्रचिती देत असे.

यांच्याकडे बघून अगदी बाजीराव पेशव्यांची आठवण येई. फरक फक्त एवढाच त्यांची तलवारही चाले. यांचे फक्त बुद्धि-वजा तोंड.

पण यांच्या समोर शांत राहणं देखील मूर्खपणाच.

पुढचं तयारच असे. अगदीच सांगायचं म्हणजे त्यांच्याशी साधं बोलणं देखील वादविवाद स्पर्धाच वाटे.

काही बोलल्या शिवाय सुट्टी नाही ओळखून माधव बोलला
“काही नाही काका असंच.. आपलं निघालो फिरायला”

“भर उन्हात? दुपारी बारा वाजता.. . ? फिरायला ?”

बाजीरावांच्या प्रश्नार्थक नजरेने माधवला आणखीच पेच्यात टाकले.

“नाही! गन्या बोलवित होता. त चाल्लो जेऊन” कारण गन्यावर ढकलत काकांना आता पटलंय समजून माधवने सुटकेचा निःश्वास सोडला.

बरं त्यांना उलटही बोलता येत नव्हतं कारण ते होते वयाने मोठे.

आता अजून थांबण्यात अर्थ नाही हे ओळखून माधव तेथून निघायला लागला.

“अहो कसली घाई माधवराव? थांबा की हो जरा !” त्याला अडवत बाजीरावांनी आणखी एक भाषातोफ ठेवली.

“बोला की काका.. !” माधव थांबून बोलला,

“अरे बाबा गन्या भेटला व्हता. सांगत होता.. .”

“क क.. काय.. ?”

बाजीरावांच्या बोलण्यात अडथळा आणत माधव अडखळत बोलला.

जणु काहीतरी न सांगावयाची गोष्ट गन्याने सांगितली असावी असा भाव स्पष्ट त्याच्या चेहऱ्यावर उमटला होता.

“अहो तुमच्या चर्चेतील नसावं... कशाला एवढे चकरताय माधवराव.. !”

जणु चर्चेतील विषय देखील त्यांना ठाऊक असावा.

अशा शैलीत त्यांनी माधवला विचारले “असो.. काय आहे तसा विषय तुमचा.. ?”

“काही नाही काका.. नाही काही विशेष.. असंच.. ” माधव बोलला.

“ठीक आहे जावा “ बाजीरावांनी त्याला तूर्तास सोडले.

तसा माधव तेथून निघाला.

गन्याचे घर जवळच होते. घरामागील कट्ट्यावर दोघं तासंतास गप्पा मारत बसत.

इथं गावातील सगळ्या चर्चाची उजळणी होई.

अगदी शाळेतली निवडणूक ही एक match fixing होती पासून ते मोराणकरांच्या आरोहीने मास्तरांच्या कानशिलात कशी लगावली पर्यंत.

रोज विषय भरपुर असत सवडीने सगळं निघे.

आणि विशेष म्हणजे या गप्पांना गन्या आणि माधव दोघेच मंडळी असत तरी चावडीवरच्या गोष्टींची सर येईल अशी मैफिल येथे रंगे.

आजही तिथेच बसु म्हणून गन्या घराबाहेर आला.

आणि पडगळ ओलांडून दोघं लींबाखाली पडलेल्या बाजेवर येऊन बसले.

“अरे भावा काय ते बाजीकाका पाठी लागलेत राव” म्हणत झाला प्रकार माधवने गन्याला सांगितला.

“अरे सोड रे त्यानी कोनाला सोडलंय का गावात.. ? कुठे नादी लागतो त्याच्या.. !” गन्या कंटाळवाण्या सुरात बोलला.

“ठीक आहे सोड ते.. काय करायचंय परवाचं.. ?” माधव बोलला

“जाऊ की “ म्हणत गन्याने मान फीरवली.

“ते सगळं ठीक आहे रे पण.. काही प्लान करायला पाहिजे की नको.. ! काय गोटया खेळायला जायचंय का आपल्याला तिथं.. ?” माधव थोडा तापुन बोलला.

“अरे थंड घे की जरा, कशाला तापतोयस एवढा.. ? त्यासाठीच बसलोय ना आपण इथे “ गन्या त्याला शांत करत म्हटला.

“ठीक आहे बोल मग “ माधव थोडा शांत होऊन उत्तरला.

“दोन लोक येणार आहेत रात्री अकराला. आपल्याला त्यांना नदीवर भेटायचं , तेथून घरी, अन् दुसऱ्या दिवशी सरळ मुंबई”

“अरे पण रातच्याला भरन्यावालां असतात की नदीवरच्या शेतात” माधवच्या शंका सुरु झाल्या.

“नागिनी पलीकडच्या कोपऱ्यात नसतं रे कोणी” गन्या बोलला.

“अरे पण जाता येताना तर पाहील की कुणी.. ” माधव,

“रामाच्या पडिकातून कोपऱ्याने जाऊ अन कुणी चुकून पाहिल बी तरी रातच्याला भरना आहे म्हणून सांगु” गन्या माधवला पुन्हा समजावत बोलला.

“ठीक आहे.. ! अन बाकी परत येताना काही सामान दिलं तर.. ?” माधवने पुन्हा प्रश्न उपस्थित केला.

“अरे बाबा जाताना कळल की कुठला रस्ता सुरक्षित आहे ते.. येताना तसं येऊ कशाला एवढा विचार करतोयस. ?” गन्याने परत आपली समंजस वृत्ति दाखवली.

“ओके.. ओके.. पुढचा प्लान नदीवर तर मग.. धर पेटव” म्हणत माधवने खिशातली सिगरेट काढली.

“ए यमे माचीस फेक ग. “ गन्याने बहिनिला आवाज दिला.

वीस बावीस वर्ष वय.. सुंदर अन देखणं रूप.
पण नशिबाला दृष्ट लागलेली.

यमीच्या आयुष्यात तेच झालं होतं जे आजही खेड्यातील निम्म्या मुलींसोबत होत असतं.

सुरुवातीला त्यांना शिकू दिलं जात नाही. स्वतःच आयुष्य स्वतःच्या हिमतीवर जगण्याचं बळ येईपर्यंत त्यांच्या पायात लग्नाच्या बेड्या अडकवल्या जातात.

अन् त्याच हिमतीची कमी दाखवून नंतर छळ केला जातो. त्यांच्या आयुष्याला नेहमीच एक ओझं म्हणून पाहिलं जातं.

असाच यमीचाही छळ झाला होता. फरक एवढाच होता की हुंडाबळी, घरगुती कलह, कौटुंबिक छळ यासारख्या गोष्टींना बळी पडलेल्या हजारो मुलींमध्ये यमी नव्हती. सासरच्या जाचाला कंटाळून यमी माहेरीच राहत असे.

“हो का बंधुराजे दमला असताल बोलून.. फेकते बरं” म्हणत कंटाळून यमेनं माचिस फेकली

गन्या घरात अगदी जिद्दी अन रागीट स्वभावाचा होता. त्यामुळे घरात कोणी त्याच्या नादी लागत नसे. शिवाय बाप व्यसनी त्यामुळे तोही त्याला काही बोलत नसे. आई असती तर ती काहीतरी बोलली असती कदाचित. पण त्याची आई एका अपघातात वारली होती.

माधव मात्र चांगल्या घरचा आणि घरात शांत असणारा मुलगा. त्यालाही व्यसने होतीच मात्र लपुन.

दोघांनी सिगरेटचे दोन कश् ओढले.

सिगरेट संपवून माधव उठला.

“चल मग येतो.. म्हातारं येईल आमचं आता” म्हणत माधव निघाला.

“का रे आज एवढ्या लवकर.. ? सुट्टी आहे काय म्हाताऱ्याला.. ?” गन्याने
विचारले

“हो अरे मोक्याशी गेला ना रे त्यामुळे”

“बेलपुर” हजार दोन हजार वस्तीचा गाव.

तस बरंच समृद्ध मात्र निम्मावर वर्ग शेतकरी. अन “शेतकरी समृद्ध” ही तर
निव्वळ कल्पना असते.

मात्र गावात अन गावाबाहेर मोक्याशी नाव म्हणजे ब्रँड होता.

कृषी सम्राट म्हणा उद्योग सम्राट म्हणा की शिक्षण सम्राट सर्व क्षेत्रात आघाडीच.

गावातच त्यांची पंचक्रोशितिल सर्वात मोठी शाळा होती.

“मोक्याशी विद्यालय”

माधवचे बाबा “मोकाशी विद्यालयात” शिक्षक होते. शारीरिक शिक्षण विषय शिक्षक असल्यामुळे घरात अगदी शिस्त.

सगळं अगदी वेळेवर. कुणाला काही करण्याअगोदर त्यांची परवानगी घेणे आवश्यक.

शारीरिक आणि मानसिक आरोग्य शिस्त आणि शिस्त यावरच अवलंबून असते असा विचार नेहमी ठासून सांगणारे.

पन्नाशीच्या वयात व्यायाम अन क्रीडा अगदी सुर्यनामस्कारापासून ते कुस्तीपर्यंत सर्व गोष्टीत स्वारस्य आणि तरबेजी असणारं व्यक्तिमत्व.

माधव मात्र घराबाहेर त्यांना बिलकुल भीत नसे. अगदी मनाचा राजा.

का कुणास ठाऊक पण माधवच्या बाबांना माधववर ते लादणं जमलं नव्हतं.

गन्या त्याचा परममित्र.

कदाचित संगतच कारण असावं.

दोघांचं नेहमी काही ना काही सुरूच असे.

अन रोजचं म्हणून त्यांच्याकडे कोणी लक्षही देत नसे.

दोघांनी बारावी करून गावातल्याच मुक्त विद्यापीठाच्या कॉलेजमध्ये BA ला प्रवेश घेतलेला होता.

आणि सोबत स्पर्धा परिक्षांची तयारी करत होते.

मात्र त्या व्यतिरिक्त त्यांच्या सोबत सुरु असलेल्या बाकी गोष्टीकडे कुणाचं लक्ष नसे.

माधव तेथून निघून सरळ घराकडे निघाला. बाजीकाकाशी पुन्हा गाठ पडू नये म्हणून तो येताना कुठे ते दिसत नाहीत ना.. याची खात्री करत घरी पोहोचला.

मनात मात्र त्या प्लॅन विषयीचेच विचार सुरु होते. काहीसे भीतिचेही सावट होते. मात्र गन्याने बरंच काही स्पष्ट करून दिलं होतं.

त्यामुळे तो आता थोडा निर्धास्त झाला होता. आता वाट बघायची होती परवाची.

दोन दिवस जणु त्याला दोन वर्षागत वाटत होते. घडणारी प्रत्येक गोष्ट डोळ्यासमोर येत होती.

गन्या मात्र या गोष्टींचा बिलकुल विचार करत नव्हता. शांततेत दोन दिवस उलटले आणि तो दिवस उजाडला.

गन्या आणि माधव पुन्हा त्या कट्ट्यावर आले. योजनेची पुनश्च चर्चा झाली.

कुठून कसं जायचं सगळं ठरलं.

रात्री सगळे झोपल्यावर निघावं असं ठरलं अन ठरल्याप्रमाणे रात्री पावणे अकराला दोघं निघाले.

दीर्घ काळोख चिरत दोघं रामाच्या पडीकाच्या बंधान्याने चालु लागले.

गावापासून बरंच अंतर सुटलं होतं. लांब लांब उजेडाचा पत्ता नव्हता.

“गदाराच्या भिंतीला कोपऱ्यात शैतांनीच कापडं भांदली असताती. तिथं बसून माकडाच मटण खाऊया” अचानक चालता चालता गऱ्या विचित्र आवाजात या सगळ्या गोष्टी बोलायला लागला.

माधवने शिवी देऊन गप्प बस म्हणून सांगितलं पण त्याच्या या गोष्टी सुरूच होत्या.

आता मात्र ते सारं बघून माधवची चांगलीच फाटली. त्याची पारच वाट लागलीये बघून गऱ्या जोरजोरात हसायला लागला आणि म्हटला “अबे कसला फटूटू आहेस साल्या”.

त्या शांत रात्रीत अशा भयान वातावरणात फिरणं म्हणजे धाडसाचं अन सवयीची असणं आवश्यक.

गऱ्याला याबद्दल काही वाटत नव्हतं.

माधवला मात्र हे सारं नवीन होतं. चालतांना तो फार घाबरून चालत होता.

मध्येच आपल्याला कोणी बघत तर नाही ना याची ते खात्री करत होते.

अन त्यात बाकी गोष्टीची भीति होतिच. प्रत्येक पाऊल सावधानीने पडतंय याची खात्री करत ते नदीपर्यन्त येऊन पोहोचले.

मात्र दुरुन आबाची नजर पडली. ते बघून माधव थोडा दचकला. अन लपायला जाणार तोवर गऱ्याने जोरात आवाज दिला.

“आबा\$\$ काय करतोय.. ”

तसा आबाने पलिकडून आवाज दिला

“भरना करतोय भावा अन तु.. ? “

“अरे आम्ही पण चाल्लोय भरन्याला” म्हणून दोघं तेथून निघाले अन नागिनीच्या झाडीकडे त्यांनी वाट धरली.

नदीच्या काठावर असलेल्या त्या झाडीत बराच एकांत होता. हिवाळी दिवस होते.

त्यामुळे नदी बरीच भरलेली होती. सगळीकडे हिरवळ होती.

किर्रर रात्रकिड्यांच्या आवाजाशिवाय त्या भयाण शांततेत कसलाही आवाज नव्हता.

थंडीनेही जोर धरला होता. दोघं कुडकुडत चालत होते.

मुंबईहून दोन माणसं येणार होती. नागिनी पलीकडच्या एकांतात भेट ठरली होती.

आतापर्यंत सगळं ठरल्यागत होतं.

माधव दचकत दचकत चालत होता. गन्या मात्र त्याला आधार देत धपाधप पावलं टाकत होता.

अन चालता चालता अचानक कशात तरी पाय अडकून माधव धपकन खाली पडला. सुरवातीला त्यांना तो दगड वाटला.

गन्याचा हात धरत उठून माधव सावध झाला.

गन्याने बघण्यासाठी टॉर्च फिरवली. पुढल्या क्षणी नजर पडताच त्यांचा श्वासचं थांबला.

कारण ज्यात पाय अडकून माधव खाली पडला होता. तो दगड नसून एक मृतदेह होता.

काहीही कळणं कठीण होतं.

दोघांचे 'सात गेले अन पाच राहीले' अशी अवस्था झाली होती. माधव खुपच घाबरला होता.

त्याच्या तोंडून शब्द फुटत नव्हता. गोठणाच्या थंडीत त्याला घाम फुटला होता.

गन्या देखील थंड पडला होता. दोघांना काय करावं काहीच सुचत नव्हतं.

तेथून निघणंच योग्य आहे समजून परतीची वाट धरली. निघताना गन्याची नजर माधवच्या शर्टवर पडली.

त्याच्या शर्टवर रक्ताचे डाग लागले होते. माधवने तो शर्ट काढून येताना रामाच्या पडिकात फेकला.

उघड्या अंगाने अशा थंडीत चालणं माधव ला अवघड झालं होतं. मात्र मनातील भीती पायांना बळ देत होती.

कुणी बघत नाही याची खात्री करत दोघं चालत होते.

धपाधप पावलं टाकून देखील तो प्रवास त्यांना मैलांचा वाटत होता.

रस्त्यात येणारी काटिकुटी.. कसलीच जाणीव होत नव्हती.

कसेबसे अखेर ते घरी पोहोचले. गन्याच्या अंगणात अगोदरच बाज टाकलेली होती.

दोधं बाजेवर येऊन पडले. झोपण्याचा प्रयत्न करत होते. पण झोप येणं शक्य नव्हतं.

दोघांनी झाल्या प्रकाराविषयी काहीच बोलायचे नाही ठरवलं होतं.

मात्र डोळ्यासमोर तेच दृश्य फिरत होते. संध वाहणाऱ्या पाण्यात जणु दगड पडला होता.

आता पर्यंत केलेल्या प्रत्येक गोष्टीचा पश्चात्ताप होत होता.

का गेलो आपण.. ?

कुणी बघितलं असेल तर.. ?

कुणी मारलं असेल त्याला.. ?

काय प्रकार आहे हा.. ?

असंख्य प्रश्न येत होते. शैतानाची रात्र वैरी झाली होती. दोघांनी ठरवलं उद्या सकाळी पहिल्या गाडीने मुंबई गाठायची.

अन प्रकरण शांत होई पर्यन्त तिकडेच थांबायचं.

सकाळ झाली. माधव घरी गेला आणि घरच्यांना स्पर्धा परीक्षेचं नाव सांगून मुंबईला जायला तयार झाला.

गन्यानेही तयारी केली होती. अन दोघांनी मुंबईच्या प्रवासाला निघाले.

उजेडाच्या आत उठून त्यांनी स्टेशन ची वाट धरली. आणि सकाळची पहिली ट्रेन पकडून ते मुंबईला रवाना झाले.

मुंबईत गन्याचा मित्र त्यांची वाट बघत होता.

त्याला झाल्या प्रकाराबद्दल गन्याने आधीच कल्पना दिली होती.

मुंबईत अमोल एक चाळीत राहत होता. हाताला मिळेल ते काम करून पोट भरत असे. मात्र गावाकडे त्याचं अन मुंबईचं चांगलंच कौतुक होत असे.

जेमतेम राहणं कठीण पण दोघांना तिथं आधार मिळाला होता.

माधवही आता बराच शांत झाला होता.

आणि असेच शांततेत दोन चार दिवस ओलांडले. दोघांना आता तिथे अगदी सेफ वाटायला लागलं होतं.

गावात मात्र झाल्या प्रकाराबद्दल अजूनही काहीच कल्पना नव्हती.

मात्र एक दिवस ही गोष्ट कळणार होतीच.

अन एक दिवस रामा फिरत फिरत शेतात गेला.

अचानक फिरतांना त्याची नजर त्या रक्ताने माखलेल्या शर्टवर पडली.

सुरुवातीला रामाला भीति वाटली. नक्कीच काही विपरीत घडलयं समजून त्याने पोलीसात जाणं योग्य समजलं.

गावात शेताचा बांधावरून, सार्वजनिक उत्सव, कौटुंबिक कलह, निवडणूक असे चार पाच प्रकार सोडले तर बाकी गुन्हेगारी सहसा प्रश्न नसतात.

शांत गाव अन शिवार यात हा सर्व प्रकार नवीन होता.

पोलीस तपास सुरु झाला. कुत्र्यांच्या मदतीने पोलीस मृतदेहापर्यंत जाऊन पोहोचले.

चार पाच दिवस उलटल्यामुळे तेथे खूप दुर्गंध पसरला होता.

“बॉडीला शवविच्छेदनासाठी पाठवा रे.. ” इंस्पेक्टर अविनाश यांनी सोबतच्या पोलिसांना सांगितले.

पोलीस पंचनामा सुरू झाला.

गावातील मंडळी अन त्या रस्त्याने वापर असणाऱ्या साऱ्या व्यक्तींची विचारपूस करण्यात आली.

मात्र रस्त्या पासून त्या ठिकाणचं अंतर बरंच होतं. त्यामुळे कोणाला याबद्दल काहीच माहिती नव्हती.

याआधी तेथून येताना जातांना देखील दुर्गंधी बद्दल कोणता प्राणी मेलेला असावा असं सगळ्यांना वाटत होतं.

मृत देहाला शवविच्छेदनास पाठविण्यात आले. त्याच्या मृत्यूला चार दिवस झाले आहेत हे त्यातून लक्षात आले.

आणि पुढचा तपास सुरु झाला.

त्या अज्ञात व्यक्तीच्या खुनाने गावात एकच खडबळ उडाली होती. सर्व गाव एकमेकाकडे वेगळ्याच नजरेने बघु लागला होता.

गावात याआधी असं कधीच घडल नव्हतं. घटनास्थळी आजुबाजुला मर्डर व्हेपनचा शोध सुरु होता.

फॉरेंसिक रीपोर्टनुसार मर्डर व्हेपन एक घरगुती वापराचा चाकु असल्याचं लक्षात आल होतं.

मात्र अद्याप काही तपास नव्हता. बॉडीच्या identification साठी सर्व पोलीस स्टेशन मध्ये फोटोस share करण्यात आले होते.

आजुबाजूच्या पोलीस स्टेशन्स मध्ये तपास सुरू होता.

आणि तपासात अखेर मुंबईच्या एका पोलीस स्टेशनमध्ये त्या बॉडीच identification झाले.

तो एक 40 वर्षाचा माश्यांचा व्यापारी होता.

अलिबाग पोलीस स्टेशन मधून डिटेल्स घेण्यात आल्या.

त्या व्यक्तीचा खून एवढ्या लांब कशासाठी झाला असावा? सर्वांना एकच प्रश्न पडला होता.

त्याच्या निगडित सर्व व्यक्तींशी चर्चा करून मृतदेह त्यांना सोपवण्यात आला.

तपासाची सुरुवात ज्या शर्टपासून झाली होती.

त्याविषयी गावात चौकशी करण्यात आली.

चौकशीत तो शर्ट माधवचा आहे हे लक्षात आलं.

माधवचा याप्रकाराशी संबंध आहे या गोष्टीवर गावात कुणालाच विश्वास बसत नव्हता.

त्या वेळी नदीच्या आसपास असणाऱ्या प्रत्येक व्यक्तींचीही विचारपूस करण्यात आली.

चौकशीत त्या रात्री उशिरा आपण त्या दोघांना बघितलं असल्याची आबाने साक्ष दिली.

शर्ट आणि आबाची साक्ष या पुराव्यावरून दोघांच्या अटकेच वारंट निघालं.

दोघांच्या घरी खुप चिंतेच वातावरण झालं होतं.

माधवच्या घरी तर जणु तूफानच आला होता. सगळं अनपेक्षित सुरू होतं.

मोबाईल ट्रॅक करून मुंबई पोलिसांनी दोघांना खारघर मधून अटक केली.

दोघांना बेलपुरात आणण्यात आले. चौकशी सुरु झाली.

“काय माधवराव व्हाट ए स्मार्ट मर्डर.. !” इंस्पेक्टर अविनाश शेजारी बसत बोलले

“नाही अहो सर आम्ही काहीच केलं नाहीये हो.. आम्हाला जाऊ द्या प्लीज.. ”
माधव खुपच घाबरला होता.

माधवची अवस्था बघुन खांद्यावर हात ठेवत अविनाशने त्याला थोडा धीर दिला.

“ओके टेल मी द फूल स्टोरी देन.. ! रडून काही फायदा नाहीये काहीतरी बोला”
इंस्पेक्टर पुन्हा बोलले.

माधवने झालेला सारा प्रकार सांगायला सुरुवात केली
“मुंबई च्या एका कामासाठी आम्हाला पन्नास हजार रुपये मिळणार होते.

काम आणि काम देणारा याबद्दल मला काही माहिती नव्हती, काय करायचंय
सगळं मला गन्याने सांगितलं.

आम्हाला काहीतरी पार्सल घेऊन मुंबईला जायचंय एवढंच मला ठाऊक होतं.

अन् त्या दिवशी रात्री मी त्या ठिकाणी मृत देहात पाय अडकून त्यावर पडलो.
अन् माझ्या शर्टवर ते रक्ताचे डाग लागले” म्हणून माधव पुन्हा रडायला लागला.

“ओके बाकी बोलु नंतर घेऊन जा रे याला आत आणि त्या दुसऱ्याला घ्या
चौकशीला “ इंस्पेक्टर अविनाशने ऑर्डर दिली

“अहो सर खरंच आम्ही काहीच केलं नाहीये त्या दिवशी आम्हाला फक्त चर्चा
करण्यासाठी बोलावलं होतं.

बाकी पुढे काय करायचंय सगळं तेव्हा ठरणार होतं आणि पुढे.. .“ गन्या बोलत
थांबला

“अरे पण तुला कोणी दिलं होतं ते काम.. हे बघ तुझा यात दोष असेल नसेल तु को-ऑपरेट कर तुला मी सोडवेन यातून “ इन्स्पेक्टर अविनाश त्याचा हात पकडून बोलत होते.

अविनाशला अनुभवातून हा खून दोघानी केला नसावा असं वाटत असावं.

त्यामुळे विचारपूस थोडी शांततेत आणि समजावत सुरू होती.

आता आपण पूर्णपणे अडकलोय. जर सगळं खरं नाही सांगितलं तर आपण यात आणखी अडकु हे गन्याला कळून चुकलं होतं.

त्यामुळे त्याने घडलेल्या सर्व गोष्टी सांगायला सुरुवात केली.

“बादलपूरच्या वेशीला सोडून पाच पन्नास पावलावर एक किल्ला आहे.

त्या शांत एकांत किल्ल्यावर मी नेहमी येत जात असायचो.

त्या दिवशी मी तिथे एकटाच सिगारेट ओढत बसलो होतो.

एक दाढी वाला व्यक्ति त्याच्या चार पाच माणसांसोबत तिथे आला. आणि माझ्यासमोर येऊन उभा राहिला.

सोबतचे माणसं अन त्याचा दम बघून तो एखाद्या भाई सारखा वाटत होता.

सुरुवातीला मी थोडा दचकलो. मात्र नंतर मी त्याला न अडखळता म्हटलो “मारेगा क्या.. . ?”.

“बोहोत हिम्मतवाला दिख रहा है तु” म्हणत त्याने माझ्या हातातली सिगारेट घेतली.

थोडा वेळ बोलून झाल्यावर मधेच त्याने मला विचारलं “तेरे टाईप का काम है एक करेगा क्या.. ?”

माझ्या जवळ येऊन त्याच्या बोलण्यावरून वाटत होतं की त्याने नक्कीच माझ्याबद्दल पूर्ण information काढली असावी.

मी आपल्या फिल्मी शैलीत त्याला विचारलं “कितना मिलेगा.. ?”

“पचास हजार एक पार्सल.. बट नो ऑदर इंफॉर्मेशन ओन्ली लोकेशन व्हेअर टू पिक अँड व्हेअर टु डिलीवर. बाकी सब बात फोनपे” म्हणून तो माझा मोबाईल नंबर घेऊन निघून गेला.

काम खुप रीस्की होतं. त्यामुळे कोणाला याबद्दल माहिती होऊ द्यायची नव्हती.

फक्त फोनवर संपर्क. पैसे पाहून मी तयार झालो होतो.

माधवशी बोलून आम्ही हे काम करायचं ठरवलं.

जायचा प्लॅन केला

अन माधवला घेऊन रात्री तिथे.. .. ” गन्या सांगत थांबला.

गन्या पैश्यासाठी काहीही काम करायला तयार होता.

व्यसन आणि कुणाचा धाक नसल्यामुळे गन्याला कशाचीच भिति वाटत नसे.

अन मैत्रीमुळे या सर्व गोष्टीमध्ये माधव देखील अडकला होता.

“च्यायला.. काय राव तुम्ही पोरं..

इकडं आयुष्याचं वाटोळं करून घ्यायला.. तुम्ही या वयात कसा विचार करत नाहीत यार..

नसती लफडी..

याला पण न्या रे आत.. बघा काही सांगतंय का अजून

दोघांना वेगवेगळे ठेवा अन स्केच आर्टिस्ट बोलवा “

इंस्पेक्टर अविनाश खुपच कंटाळा आल्यागत बोलले.

गन्याने सांगितलेल्या माहितीवरून स्केच तयार करून पुढील तपास सुरु झाला.

सगळीकडे शोध सुरु होता. सर्व पोलीस स्टेशन्समध्ये स्केचेस शेयर करण्यात आले.

पोलीस त्याला सगळीकडे शोधत होते. अन अखेर मुंबईच्या एका बारमध्ये इस्माईल सापडला.

इस्माईल मुंबईचा एक खुप मोठा ड्रग डिलर होता. मुंबई पासून अंडरवर्ल्ड त्याचे थेट कनेक्शन होते.

इस्माईलची गावात आणून चौकशी सुरु झाली.

“चला आता तुम्ही बनवा आम्हाला चु.. बोलतोस का देऊ थर्ड डिग्री” इंस्पेक्टर अविनाश आता खुप तापले होते.

खुप टॉर्चर नंतर इस्माईल बोलला “ हर बार की तरह माल के साथ रेडी था. डायरेक्ट डेलिवरी करना था.

लेकिन दुबई से फोन आया

“इस बार सडेगा तेरा माल.. बेचना चाहेगा तो सीधा ऊपर जायेगा”

साब इस बार लोचा हो गया था. इस लिये मैने इन दोनो को काम दिया था. खंडवा से डिरेक्ट दोनोंको बेलपुर भेजा.

क्योकी मुंबईमे मेरे हर एक आदमीपर उनकी नजर थी.

और.. आगे का तो आपको पता है साब. ”

“चला पाटिल अजून एक आहेच शोधायचा” म्हणत इंस्पेक्टर अविनाश निघाले.

त्यानेच दुसऱ्याचा खून करून फरार झाल्याचा निष्कर्ष लावण्यात आला.

पण त्याने जरी खून केला असावा तरी त्याला कारण काय असावं हा प्रश्न होताच.

सगळीकडे शोध सुरु होता. खुप दिवस लोटले मात्र त्या दुसऱ्या व्यक्तीचा काहीच तपास लागत नव्हता.

वर्तमानपत्रात सगळीकडे बातमी पसरली होती.

एवढस गाव अंडरवर्ल्डशी सम्बन्ध. सगळीकडे चर्चा होती.

नकाशावर पत्ता नसलेल्या गावात मीडिया येऊन धडकली होती.

पंचक्रोशीत चर्चेचा एकच विषय झाला होता.

ओम आपल्या टेबलवर निवांत डोकं ठेऊन पडला होता.

तसेही काही काम नव्हती. त्यामुळे झोप हेच त्याच्यासाठी मोठं काम बनलं होतं.
अन फोनचा आवाज आला.

फोनच्या लांबलचक बेल नंतर तो जागा झाला.

फोन रिसीव केला

“येस् डिटेक्टिव ओम दीक्षित हिअर “

तिकडून जोरात आवाज आला “ते राहु द्या हो. आमचा रॉकी कधी शोधताय..?”

ओम “हो मॅडम तुमचिच केस सुरु आहे. सापडला की लगेच कळवतो. ” म्हणून
ओमने फोन ठेवला.

मिसेस फर्नांडिस यांचा कुत्रा शोधण्याचि केस ओमने घेतली होती.

आज काल असल्या फालतू केसेस सोडवण्यातच त्याच्या प्रोफेशन ची वाट
लागत होती.

फर्नांडिसला झोप उडवली म्हणून मनात दोन शिव्या देऊन ओम उठला.

सकाळ पासून आलेला टिफिन, पुस्तक, वर्तमानपत्र तसेच टेबल वर पडून होते.

नेहमीच्या सवयीनुसार ओमने सगळं तसच बेडवर सरकवलं अन टेबल मोकळा करून त्यावर वर्तमानपत्र पसरवलं.

बेलपुरच्या बातमीची हेडलाइन फ्रंट पेज वरच होती. ओमने हेडलाइन वाचली

“बेलपुर चे अंडरवर्ल्ड कनेक्शन”

बेलपुरचे नाव बघुन ओमने पूर्ण बातमी वाचली. कारण बेलपुरचे नाव त्याने याआधी कधी असे ऐकल नव्हतं.

आणि नेहमी प्रमाणे बातमीतील शेवटचं conclusion वाचून ओमचं त्यावर विश्लेषण सुरु झालं.

“बेलपुरात कशाला मारायला येईल तो दूसरा त्याला जर मारुन फरार व्हायचं असतंच.. . ?

आणि जर मारायचे होते. तर त्याने तिथे येण्या अगोदरच त्याला मारले असते.

अन बाकी मर्डर व्हेपन पण नाहीये म्हणजे

हि वान्ट टू हाईड प्रूफस

त्याला पळायचेच होते तर त्याने प्रूफस् hide केलेच नसते. आय थिंक हि इस नॉट मर्डरर

मे बी ही इस अल्सो मर्डर्ड

मे बी असूही शकत.. “

ओम स्वतःशिशु पुटपुटत होता.

“चला बेलपुरात जायला हव. आपल रियल प्रोफेशन वाट बघतंय “ म्हणत त्याने काही विचार न करता बॅग भरुन बेलपुरची वाट पकडली.

सरळ बस पकडून त्याने बेलपुर गाठल.

एका टपरीवजा बसस्टैंड जवळ गाडी उभी राहिली. वास्तविक मीरनगरपासून बेलपुर फार लांब नव्हतं.

मात्र त्याची तिथे येण्याची पहिलीच वेळ होती. गावात अगदी शांतता होती.

“ओह रियल प्लेस फॉर परफेक्ट क्राईम”

गावातलं शांत वातावरण पाहून गालात हसत ओम मनाशीच बोलला.

गावात ना कुणाशी ओळख नाही कसली राहायची व्यवस्था.

मात्र त्याचा बोलका स्वभाव त्याच्या सोबत होता. सर्वप्रथम पोलीस स्टेशन जाणं त्याने पसंत केलं. इंस्पेक्टर अविनाश आधीच कंटाळले होते.

ओम आपल्या अंदाजात पोलीस स्टेशन मध्ये शिरला.

“सर मी डिटेक्टिव ओम दीक्षित”

वैतागलेले इंस्पेक्टर अविनाश बोलले “बरं मग”

“सर आई वान्ट टू नो अबॉउट दैट मर्डर केस”

“माफ़ करा मात्र वर्तमानपत्रात जेवढी माहिती आहे. तेवढीच माहिती देऊ शकतो मी तुम्हाला. आणि कदाचित तुम्ही ती वाचली असावी. ” म्हणत इंस्पेक्टर अविनाश त्याला कटवु लागले.

“ओके सर थैंक्स” म्हणून ओम तेथून निघाला.

एवढ्या लवकर पिछा सोडला बघून अविनाशला नवल वाटलं..

“कमाल आहे..

जोशी कोण आहे हा बघा..

नजर ठेवा आणि जर संशयास्पद काही वाटलं तर लगेच इंफॉर्म करा. ”

“ओके सर म्हणत जोशी ओमच्या मागावर लागले.. ”

ओमच्या चौकस नजरेस ते लगेच लक्षात आलं..

“कमाल आहे.. याला म्हणतात modus operandi.. काय लॉजिक आहे.. एक डिटेक्टिव्ह स्वतः पोलीस स्टेशनमध्ये येऊन झालेल्या प्रकाराविषयी माहिती विचारतोय त्याच्यावर नजर..

लेट इट बी..

आधी राहण्याची व्यवस्था करायला हवी. ”

म्हणत ओमने या सर्व गोष्टीकडे दुर्लक्ष केलं.

गावात लॉज वगैरे मिळतेय का ओमने तपास सुरु केला.

गाव फार छोट होतं. लॉज वगैरेची सोय नव्हती. मात्र गावात एक समाज मंदिर होतं.

त्याला एका व्यक्तीने त्याविषयी माहिती दिली. त्यासाठी गावातील पाटलांची भेट घ्यावी लागते. असंही त्याला कळालं.

म्हणून तो पाटलांच्या वाडयावर गेला. पाटलांचा आलीशान वाडा गावातील प्रमुख वास्तुपैकी एक होता.

ओम वाडयात आत शिरला.

तो आलिशान वाडा शाही शामियाण्यागत गजबजत होता.

आजूबाजूला नोकरांची रेलचेल सुरू होती.

भल्यामोठ्या खिडक्यांना सागाच्या कलाकुसरीने मढवलेलं दिसत होतं.

अन एक एक खिडकीतून बाहेरच्या निसर्गाचे भिन्न भिन्न सुंदर पैलू दिसत होते.

पहिल्यांदा बघणाऱ्याला आश्चर्य न वाटलं तरच नवल.

पाटील जरी असले तरी ओमला या सर्व गोष्टीबद्दल आश्चर्य वाटत होतं. त्यामुळे न राहवून ओमने सोबतच्या पंढरीला विचारलं.

“वंशपरंपरागत गावात पाटलांच्या पूर्वजांच्या चार पिढ्या या वाड्यात राहतात.

पाटलांची इथली पहिली पिढी म्हणजे महिपती पाटील.

एक रुबाबदार जबाबदार आणि कार्यशील नाव.

बेलपूर गाव त्याकाळी महिपतींना देव मानी.

बेलपूरची संपत्ती त्याकाळीही बरीच होती कारण येथील पूरक व्यवस्था आणि काही चांगला निसर्ग ही काहीतरी विशेष देण असावी.

यामुळे येथे भरपूर समृद्धी नांदे.

मात्र एक वेळ आली की पंचक्रोशीत दुष्काळ पडला.

बेलपूरलाही झळ बसली होती. पण पंचक्रोशीतील इतर गावांपेक्षा इथली परिस्थिती बरीच ठीक होती.

या सगळ्या परिस्थितीकडे बघून इतर गावांनी बेलपूर कडे मदत मागण्याचा निर्णय घेतला.

अन् पाटलांनी तातडीने गावकऱ्यांना जमवून या परिस्थितीवर तोडगा काढण्यासाठी बैठक बसवली.

गावातील प्रत्येक समृद्ध व्यक्तींनी पंचक्रोशीतील पाच घरांची व्यवस्था करावी आणि बाकी लोकांनी आपल्या परीने जमेल तशी मदत करावी. असा निर्णय झाला.

पाटलांची संपत्ती भरपूर होती त्यामुळे पाटलांनी एका संपूर्ण गावाची जबाबदारी घेतली.

दुष्काळासाठी नियोजित अन्नसाठा ही त्याकाळची चांगली व्यवस्था होती त्यामुळे त्यातूनही बरीच मदत झाली.

बेलपूरच्या लोकांनीही पाटलांना दिलेला शब्द पाळत काही दिवस शेजारच्या गावांना मदत केली.

आणि परिस्थिती सुधारायला लागली.

काही दिवसात सगळं पूर्ववत झालं.

पाटलांची आणि बेलपूरची कृतज्ञता सर्वदूर पसरली. आणि त्याकाळच्या महाराजांना याविषयीची माहिती मिळाली.

महाराजांनी पाटलांना आमंत्रित करून त्यांचा गौरव केला.

महाराजांनी पाटलांचा विशेष सन्मान व्हावा आणि हीच प्रथा पुढेही सुरू राहावी यासाठी काहीतरी करण्याचा निर्णय घेतला.

पाटलांच्या पुढील पिढ्याही अशाच निघाव्यात आणि काहीतरी करून त्यांच्या ह्या गोष्टी लक्षात राहाव्यात यासाठी पंचक्रोशीत नवीन व्यवस्था स्थापन करण्यात आल्या त्याच नेतृत्व बेलपूर करायला लागलं.

महाराजांनी पाटलांचा सन्मान म्हणून हा आलिशान वाडा खास राजेशाही सुरात बांधून घेतला. आणि पंचक्रोशीतील गावच्या पातळीवर न सुटणारे सारे प्रश्न बेलपुरात यायला लागले.

संपूर्ण राज्यात प्रत्येक पंचक्रोशीची वेगळी व्यवस्था निर्माण झाली. आणि पंचक्रोशीतील एक समृद्ध गाव या व्यवस्थेचं प्रतिनिधित्व करू लागला.

यातूनच गावांचा संपर्क वाढला. नवीन गोष्टींना वाव मिळू लागला.

आता बाकी गावांच्या अशा प्रकारच्या संपर्काच प्रमाण कमी झालं..

पण या वाड्याची अन पाटलांची शान मात्र बिलकुल कमी झाली नाही. ”

एवढं सारं संपेपर्यंत ओम आणि पंढरी पाटलांच्या बैठक कक्षात येऊन पोहोचले.
ओमचे आभार घेऊन पंढरी तेथून निघून गेला.

“तुम्ही त्या केससाठी आलायत तर. बरंय रहावा तिथे. रामसिंग करल तुमची
व्यवस्था सगळी.

बाकी केस निकाली लागली पाहिजे लवकर. गावच्या इज्जतीचा सवाल हाय.

तुम्हाला काय बी मदत लागली. तर निसंकोच कळवा. ”

पाटिल खुप चांगल्या स्वभावाचे दिसत होते.

“चला गावात येऊन कोणीतरी भेटलं चांगलं” मनाशी म्हणत ओम तेथून निघाला.

राहायची व्यवस्था तशी उत्तम होती. गावाच्या सुरुवातीलाच आजुबाजुला गर्द
झाडीत काहीस एकांतात ते समाजमंदिर होतं.

ओमला हवी तशी जागा मिळाली होती.

बैगस वगैरे ठेऊन ओम बाहेर पडला.

सर्वप्रथम त्याला क्राइम सिन बघायचा होता.

ज्या ठिकाणी तो मृतदेह सापडला होता.

त्या ठिकाणापासून गाव काहीच अंतरावर होते.

“जर येथून तो दूसरा व्यक्ति परत गेला असेल. तर नक्कीच त्याने वाहन वापरल
असाव.

आणि जर तो येथून परत गेलाच नसेल. तर त्याच वाहन नक्कीच जवळच्या परिसरात लपवलेल असाव.

वाहन शोधायला हव" ओमचे conclusions पुन्हा सुरु झाले.

इंस्पेक्टर अविनाशची मदत घेतल्याशिवाय त्याला एकट्याला शोध घेण थोड अवघड होतं.

त्यामुळे त्याला काहीतरी माहिती देऊन मदत घेण सोयीस्कर ठरेल. म्हणून त्याने त्याचे सारे conclusions इंस्पेक्टर अविनाशला सांगितले.

इंस्पेक्टर अविनाश आता खुप कंटाळले होते.

दहा दिवस उलटून देखील केसची काहीच प्रगती नव्हती.

त्यामुळे ओमची मदत करावी. त्यातून काहीतरी मिळेल असे त्यांना वाटले.

अन आजुबाजुला वाहनाचा तपास सुरु झाला. त्या बेटाकडे कुणी जास्त फिरकत नसे.

आणि येणारे देखील बहुदा पायीच असत. तो रस्ता शेतांकडे जात असल्यामुळे फारशी गाडयांची तेथे ये जा नसे.

चाकाचे ठसे नक्की असतील कुठेतरी वाटत होतं. मात्र बराच कालावधी लोटल्यामुळे तेही शक्य नव्हते.

मात्र ट्राय करावा म्हणून ते ही शोधण्यात आले.

नागिनी जवळच्या रस्त्याची एक बाजू गावात अन दुसरी बाजू शिवारात जात होती.

तीसरा लागणारा रस्ता दुसऱ्या गावात शिरत होता.

ते नक्कीच त्या गावच्या रस्त्याने आले असावेत.

रस्त्याचा प्रत्येक कोपरा अन सारी शेत शोधण्यात आली.

अन शोधात एका ठिकाणी एक बेवारस दुचाकी सापडली.

गाडी येथेच आहे म्हणजे तो दूसरा देखील इथेच असावा.

कुत्र्याच्या सहाय्याने पुन्हा शोध सुरु झाला.

अन एका जागी त्या दुसऱ्या व्यक्तीचा पुरलेला मृतदेह आढळला.

सगळीकडे अजून खडबळ उडाली.

केस सॉल्व होण्याऐवजी आणखी वाढली होती.

आतापर्यन्तची सारी conclusions चुकीचे सिद्ध झाल्यामुळे इंस्पेक्टर अविनाश खुप तणावात आले होते.

गुन्हेगार अजूनही मोकळाच फिरत होता.

त्यामुळे सगळीकडे भीतिचे वातावरण होते.

खून करणाऱ्या व्यक्तीची योजना आतापर्यंत पूर्णपणे सफल झाली होती.

त्यातच मधूनच एक विचित्र खबर आली.

मोकाशीचा मृत्यु स्वाभाविक नसुन खून असल्याची माहिती कुणीतरी पसरवली.

गावात सर्वदुर चर्चा सुरु झाली.

मात्र याविषयी त्याच्या परीवारात विचारले असता. सर्वांचे उत्तर ती अफवा आहे म्हणून मिळत होते.

गावात नक्की कोणीतरी भीति निर्माण करण्याचा प्रयत्न करतंय.

इन्वेस्टिगेशनची दिशाभूल व्हावी म्हणून कोणीतरी हे करत असाव. ओमचि खात्री पटली.

मात्र या गोष्टिवरुन खूनी गावातलाच आहे हे मात्र लक्षात आल होतं.

अन एक दिवस ओमवरच हल्ला झाला. कोणीतरी मागुन त्याच्या डोक्यावर दगड घालण्याचा प्रयत्न केला.

मात्र नशिबाने ओम वाचला. टॉर्चच्या सहाय्याने ओमने त्याला बघण्याचा प्रयत्न केला.

मात्र तोपर्यंत तो तेथून निसटला होता. जातांना मात्र त्याच्या खांद्यावरचा रुमाल तेथेच निसटला.

पहिल्यांदाच ओमच्या हाती काहीतरी लागले होते. ही गोष्ट मात्र ओमने कोणाला कळू दिली नाही.

ओमने गावातील एका व्यक्तीला चर्चेत घेतला.

“काय साहेब कुठपर्यंत पोहोचला तपास” श्रावण ओमला केस विषयी विचारू लागला.

“चालू आहे आलाय शेवटच्या टप्प्यात” ओम थोडा आत्मविश्वासाने बोलला.

“ठीक आहे. काय मदत हवी का केसविषयी.. ?” श्रावण बोलला.

“नाही. केस विषयी नाही. सहज गावच्या फॅशन विषयी.. खांद्यावर रुमाल कोण वापरत गावात “ ओमने विचारले

“दोन तीन लोक वापरतात फॅशन म्हणून आणि हो पाटलांचे सर्व नोकर वापरता गणवेशासारखं”

ओमने खिशातला रुमाल काढून त्याला दाखवला.

“अरे हो हा पाटलांच्या नोकराचाच आहे” श्रावण रुमाल बघून म्हटला

“धन्यवाद” म्हणून ओम तेथून निघाला. “ पाटिल.. ?

पण का.. ?” ओम विचारात पडला होता. पाटलांच्या माणसाने त्याच्यावर का हल्ला केला होता.

त्याला काही कळत नव्हते.

ओमच्या मनात पाटलाबद्दल विचार सुरु होते. ओमने अविनाशला फोन लावला.

अविनाशला खरं सांगून काही फायदा नव्हता. कारण ओम देखील त्याबद्दल खात्रीशीर नव्हता.

त्यामुळे त्याला फक्त सोबत घेण्यासाठी ओम त्याच्याशी खोट बोलला” पाटलांचा जीव धोक्यात आहे.

रात्री आपल्याला वाडयावर थांबायचे आहे.
मात्र याबद्दल कोणाला काही कळता कामा नये.

अगदी पाटलांनासुद्धा कळता कामा नये.” म्हणून त्याने फोन ठेवला.

आतापर्यंत घडलेल्या सान्या घटना रात्रीच घडल्या होत्या.

त्यामुळे पाटलांचा देखील रात्रीच कट असावा.

असा निष्कर्ष होता. हे सारं ओमने अविनाशला सांगितलं होतं.

मात्र ओमच्या डोक्यात वेगळीच खिचडी शिजत होती.

रात्री नक्की कालच्या प्रकाराबद्दल चर्चा होईल. असे त्याला वाटत होते.

तिथे बाकीच्या गोष्टी नक्की उघड्या होतील. याची त्याला खात्री होती.

ओम आणि अविनाश संध्याकाळी सात वाजता वाडयावर पोहोचले.

मात्र पाटिल वाडयावर नव्हतेच. पाटिल एकटेच बाहेर गेले असल्याचं तेथे कळालं.

“आबा रोज संध्याकाळी बागेत फिरायला जातात.

वास्तविक संध्याकाळी सात पूर्वी पुजेला आबा वाडयावर असतात.

पण आज एवढा उशिर.. ?”

पाटलांचा मुलगा केतन बोलला.

“अविनाश घाई केली पाहिजे. पाटील धोक्यात आहेत” म्हणून दोघं बागेत पळाले.

बागेत बराच अंधार झालेला होता. अंधारात चालन कठिण होत चालल होतं.

अचानक अंधारात कुणीतरी धावताना दिसल. तशी इंस्पेक्टर अविनाशने मारेकरी समजून त्याच्यावर बंदूक तानली.

मात्र दुसरीकडून गोळी आली. आणि त्याच्या खांद्यावर लागली.

तो धावता धावता खाली पडला. ओमने टॉर्चने बघितलं तर ते पाटिल होते.

ते पाटलांच्या जवळ गेले. पाटलांच्या पाठीत गोळी लागली होती. ओमने पाटलांशी बोलण्याचा प्रयत्न केला.

मात्र पाटलांच्या शब्दच निघत नव्हता. तातडीने पाटलांना तेथून हॉस्पिटलमध्ये नेण्यात आले.

तोपर्यंत खूनी अंधारात गायब झाला होता.

बोलतांना पाटिल नक्कीच मारेकऱ्याच नाव सांगत होते.

पाटलांना शुद्ध येईल तेव्हा सगळं क्लिअर होईल म्हणून ओम आणि अविनाशने वाट बघायचं ठरवलं.

मात्र मारेकरी आता आक्रमक होईल याची दोघांना खात्री होती.

दवाखान्यात सुरक्षा कडक करण्यात आली.

ओमच्या डोक्यात काहीतरी विचार सुरू झाले.

गुन्हेगाराला फसवण्यासाठी काहीतरी सापळा रचणं आता आवश्यक होतं.
कारण आतापर्यंत त्याने त्याच्या सर्व योजना ठरवल्या प्रमाणे केल्या होत्या.

फक्त पाटील नशिबाने बचावले होते.

गावातल्या सर्वांची परत परत चौकशी होऊ लागली पण निष्कर्ष काहीच नव्हता.

ओमने निर्णय घेतला की पाटलांच्या कक्षासंबंधित सर्व जागांवर कॅमेरास लावून
सुरक्षा थोडी शिथिल करावी.

कारण पाटलांना शुद्ध येईपर्यंत आरोपीला काहीतरी करणं भाग होतं. आणि
त्यासाठी तो काहीतरी करेल हे नक्की होतं.

दोन तास ओम आणि अविनाश कॅमेरा फुटेज बघत होते. याविषयी दोघांना
सोडून कुणालाही कल्पना नव्हती.

साडे बाराला एक व्यक्ती समोर येतांना दिसली.

अविनाशने पटकन निघून तिकडे जाण्यासाठी जागा सोडली.

तेवढ्यात ती व्यक्ती कक्षासमोरून सरळ निघून गेली.

हातात काहीतरी होतं मात्र अविनाशने त्याकडे दुर्लक्ष करायला सांगून इंटरनल
स्टाफ असेल म्हणून सांगितलं.

मात्र ओमला ते काहीतरी वेगळं वाटत होतं.

ओमने सकाळी administration सोबत याविषयी बोलायचं ठरवलं. त्याआधी पाटलांच्या कक्षाकडे सुरक्षितता तपासण्यात आली.

सकाळी ओमने डॉक्टर स्मिता यांच्याशी विचारपूस सुरू केली.

डॉक्टर स्मिता या तेथील हॉस्पिटलच्या डीन होत्या. ओमने तेथील सर्व डॉक्टर्सचा वर्किंग टाइम आणि कक्षांशी संबंध याविषयी विचारलं.

आणि चौकशी तयारीच्या डॉक्टर आणि कक्षाकडे नेली.

तिथून सरळ हॉस्पिटलचा मेडिसिन स्टोरेज रूम होता. आणि त्यावेळी फक्त कॅम्पस मध्ये फक्त तीन डॉक्टर्स असतात असं कळालं.

कुणाला काहीही न सांगता ओम आणि स्मिता त्या रूम कडे गेले.

आणि स्मिता तिथल्या बारीक बारीक गोष्टींची ओमला माहिती देत होत्या.

“येथे सर्व बाहेरील मेडिसिन असतात. त्यातील वर्गीकरणासाठी एक टीम दिवसा येथे काम करते.

येथे नियोजित वेळा आणि गरज यानुसार रात्रीच रुग्णांच्या सकाळच्या औषधी आणि सिरिन्स ची व्यवस्था केली जाते. ”

यातून ओमला काहीतरी क्लिक झालं.

पाटलांचा सकाळचा असा काही डोस असतो का. ओमने तातडीने स्मिताला विचारले. संबंधित डॉक्टर्सला विचारून स्मिताने ओमला पाटलांच्या सकाळच्या सिरीन बदल माहिती दिली.

पाटलांना सकाळी जी सिरीन suggest केली होती त्या डॉक्टर्सला बोलावण्यात आले.

आणि तिघ जण पाटलांच्या कक्षात शिरले.

नर्स सिरीन सुरू करणार तेवढ्यात ओमने जोरात

“ थांबा.. ” असा आवाज दिला.

तशी नर्स थांबली आणि ओमने संबंधित सिरीन डॉक्टर्सच्या हातात तपासणीसाठी दिली.

सिरीन चुकीची होती.

त्यातील घटक पाटलांची स्थिती खराब व्हावी आणि कालांतराने त्यांचा जीव जावा असा हा नियोजित कट होता.

ओम परत cctv फुटेज बघायला गेला.

राघव,रमेश,गीता हे तीन डॉक्टर्स यावेळी कॅम्पस आवारात राहत असत.

तिघांपैकी गीता हे नाव लगेच वजा झालं.

राहिले राघव आणि रमेश.. मात्र मास्क आणि समानतेमुळे दोघांपैकी कोण हे कळणं कठीण होतं आणि फुटेजही बरंच पुसट आलं होतं.

ओमने थोडं झुम करून पाहिलं तर त्याच्या डाव्या पायाला काहीतरी लावलेलं दिसत होतं.

नक्कीच काहीतरी जखम असावी म्हणून.

तेवढी खुण ओळखिसाठी पुरेशी होती.
अन अखेर राघवला चौकशीला घेण्यात आले.

खूप टॉर्चर नंतर राघव ने एक नाव घेतलं.

“बाजीराव पाटील”

मात्र ओम आणि अविनाशला याबद्दल खात्री वाटत नव्हती. ओमकडे दोन गोष्टीचा संबध आता महत्वाचा होता.

जर ओमवर हल्ला करणारा व्यक्ती पाटलाचा माणूस नव्हता. तर त्याच्याकडे तो नोकरांचा शाही रुमाल कसा आला.. ? आणि त्याने तो तेथे का सोडला.. ?

म्हणून त्याने पुन्हा त्या रुमालाची चौकशी सुरु केली. तो रुमाल बाजीरावने पाटलांच्या शिंप्याकडून खूप दिवसांपूर्वीच बनवून घेतला होता.

आणि तपासाअखेर खूनी सापडला. खूनी बाजीरावच होता लक्षात आले होते. गावातील कोणाचाच या गोष्टीवर विश्वास बसत नव्हता.

बाजीरावने हे सगळं का केलं होतं. काही कळत नव्हतं.

पाटलानंतर ज्या व्यक्तीला गावात सर्वात जास्त मान होता त्या व्यक्तीनेच गावाचं नाव खराब केलं होतं.

बाजीरावला अटक करण्यात आली.

बाजीरावच्या चौकशित हे सारं का केलं सगळं कळणार होतं. इंस्पेक्टर अविनाश आणि ओमने चौकशीला सुरुवात केली.

“ज्या व्यक्तीला गावाने बाजीराव पेशव्यांची उपमा दिली. त्या व्यक्तीने हे सारं केलंय.. ?

अनबिलिवेबल.

अशी कोणती गोष्ट होती. की ज्यामुळे तुम्हाला एवढे सारं करावं लागलं..?

बोला बाजीराव आता तुमचा खेळ संपलाय” इंस्पेक्टर अविनाशने बोलले.

आता सर्व सांगायचं आहे बाजीरावाना एव्हाना कळून चुकले होते. आणि बाजीराव बोलु लागले

“मी बाजीराव म्हलारराव पाटिल. गावातील सर्व लोक मला बुद्धिमान मानतात.

गावातील प्रत्येक व्यक्ति माझ्याशी बोलताना दहावेळा विचार करून बोलतो.

सर्व दृष्टीने गावात मीच श्रेष्ठ होतो. मात्र केवळ वंशपरंपरेमुळे गावचा पाटिलपद नेहमी त्या पाटलाच्या पिढीला मिळत गेलं.

वेळोवेळी आवाज उठवून देखील आम्हाला कधीच आमचे अधिकार मिळाले नाहीत.

योग्यतेच्या बळावर आम्ही नेहमीच त्यांच्या अग्रणी होतो.

त्यांना विनाकारण द्यावा लागणारा मान प्रत्येक वेळेस सहन करावा लागणारा कमिपणा, तो अपमान आम्हाला रोज मारत होता.

जगणं असह्य झालं होतं.

गावात मिळणारा मान देखील खैरातीचा वाटु लागला होता. घरात मिळणारी दूषणे नकोशी झाली होती.

त्यामुळे आम्ही ठरवलं असं काहीतरी करुन पाटलाला मारायचा जेणेकरून त्याची बदनामी देखील होईल. त्याच्या वंशाचं नाव देखील खराब होईल. अन गावचं पाटिलपद देखील त्यांच्या पीढीकडून जाईल.

ज्यावेळेस गन्या बादलपुरच्या किल्ल्यावर बसलेला होता.

तेव्हा मी देखील तिथेच होतो. त्यांच्या तिथे झालेल्या सर्व गोष्टी मी ऐकल्या होत्या.

आणि मी तेथेच प्लान केला.

पाटलाला या केसमध्ये अडकवायचा आणि अटक करण्याची वेळ आली की उडवून द्यायचा.

त्या रात्री गन्या आणि माधव येण्याअगोदर मी तेथे पोहोचलो.

एकाला बंदुकीने उडवला अन एकाला सुरीने.

नंतर काही दिवस तपास वेगळ्या दिशेला जावा म्हणून मी त्या दुसऱ्या मृतदेहाला तेथून दूर ठेवला.

त्याच्यापर्यंत तुम्ही पोहोचाल याची मला खात्री होती. मात्र काही दिवस यात मला मिळणार होते.

नंतर मोकाशीच्या खुनाची अफवा.

सगळं मनासारख घडत होतं.

त्या दिवशी ओमवर झालेला हल्ला देखील मीच घडवून आणला होता.

आणि तो रुमाल देखील मीच सोडला होता. कारण ओमवर हल्ला करणारे लोक पाटलाचे होते. हे त्यातून सिद्ध होणार होतं.

अन पाटलाचा या प्रकरणाशी संबंध जोडून माझं पहिल काम संपलं.

पाटिल रोज एकटाच बागेत फिरायला जातो. मला ठाऊक होते. अन त्या दिवशी मी वेळ साधून माझं दूसर काम देखील संपवलं असतं.

मात्र केवळ काही क्षणाच्या विलंबामुळे माझ्या योजनेत बाधा आली.

पाटलाला त्याच्या अन त्याच्या पीढीच्या कर्माचे फळ मिळाले. अन त्या दोघांना ड्रग smuggling चे.

मला या कृत्याचा काही पश्चात्ताप नाही. " बाजीराव सत्तेसाठी कुठल्या स्थराला गेला होता.

हे पाहून त्याचे पाटिल बनायचं स्वप्न तर गेलंच होतं.

शिवाय गावात मिळणारा मान देखील तो या सर्व प्रकारातून हिरावून बसला होता.

गन्या आणि माधवला दिड वर्षाचा कारावास झाला. नंतर सुटून त्यांनी असले काहीच प्रकार न करण्याची शपथ घेतली.

केस सॉल्वड.

ओमचा फोन वाजला.

“येस डिटेक्टिव ओम दीक्षित हीअर”

तिकडून आवाज आला

“अरे कसला डिटेक्टिव साधा कुत्रा शोधता येत नाही तुला. माझा अड्वान्स परत दे. ठेव फोन “ म्हणून मिसेस फर्नांडिसने ताडकन फोन ठेवला.

ओम मात्र खुप खुश होता. केस सॉल्व झाली होती.

मात्र बाजीरावच्या बुद्धिची त्याला मधूनच आठवण येत राही.

ई साहित्य प्रतिष्ठान

ई साहित्य प्रतिष्ठान दहा वर्षांपूर्वी सुरू झालं. जगभरात ई पुस्तकांची संकल्पना रुजू लागत असतानाच मराठीतही ई पुस्तकं सुरू झाली. मराठीत अमॅझॉन सारखे प्रचंड इन्व्हेस्टमेंट करणारे खिलाडी उतरले. त्यांच्यासमोर ई साहित्य म्हणजे अगदीच लिंबुटिंबू. पण गेली दहा वर्षे आणि आजही गुगलवर “मराठी पुस्तक” किंवा “Marathi ebook” टाकले की ४ कोटी ९३ लाख नांवांमध्ये पहिले दुसरे नाव येते ते ई साहित्यचेच. ही करामत आहे आमच्या लेखकांची. वाचकांना सातत्याने दर्जेदार मनोरंजक उच्च प्रतीची पुस्तके “विनामूल्य” देणारे आमचे लेखक हेच या स्पर्धेचे विजेते आहेत.

मराठीत “साहित्यरत्नांच्या खाणी” निपजोत या ज्ञानोबांनी मागितलेल्या पसायदानाला ईश्वराने तेवढ्याच उदारतेने खाणींचा वर्षाव करून प्रतिसाद दिला. मराठीचे दुर्दैव हे की या खाणींतली रत्ने बाहेर आणणे आणि त्यांचे पैलू पडल्यावर त्यांना शोकेस करणे आणि मराठी व जागतिक वाचकांसमोर ते पेश करणे यात आपण कमी पडलो. इथे उत्तम साहित्यासाठी भुकेलेले वाचक आणि उत्तम वाचकांच्या प्रतिक्षेतले साहित्यिक यांच्यात ब्रिज बनणे आवश्यक आहे. विशेषतः डॉ. नितीन मोरे यांसारखे साहित्यिक ज्यांना लिहिण्यात आनंद आहे पण त्यापुढील प्रकाशनाच्या जटील प्रक्रियेत पडण्यात रस नाही अशांसाठी. विदेशांत मोठे लेखक एजंट नेमतात आणि ते बाकी सर्व व्यवहार पहातात. मराठीत ही सोय नाही.

ई साहित्य प्रतिष्ठान ही काही अनुभवी प्रोफेशनल प्रकाशन संस्था नव्हे. पण गेल्या दहा वर्षांत आमच्या हे लक्षात आले की मराठीत रत्नांच्या खाणी आहेत आणि त्यांत उतरून हात काळे करून माती गाळ उपसत राहून जर चिवटपणे काम करत राहिले तर एकाहून एक भारी रत्ने गवसणार आहेत. एखाद्या मोठ्या धनिकाने,

पंडितांच्या सहाय्याने, दरबारी आश्रयासह जर हे काम हाती घेतले तर मराठी भाषेतले साहित्य जागतिक पटलावर आपला ठसा नक्की उमटवेल.

डॉ. नितीन मोरे यांची अकरा अप्रकाशित पुस्तके प्रकाशात आणण्याचा मान ई साहित्यला मिळाला. माधुरी नाईक यांची दहा, शंभू गणपुले यांची नऊ, डॉ. वसंत बागुल यांची बारा, शुभांगी पासेबंद यांची सात, अविनाश नगरकर यांची पाच, रत्नाकर महाजन यांची सहा, शशांक परुळेकर यांची चार, अरुण कुळकर्णी यांची चार अशा अनेकांच्या पुस्तकांना वाचकांपर्यंत नेण्याचे भाग्य ई साहित्यला लाभले. असे अनेक “स्वांतःसुखाय” लिहीणारे उत्तमोत्तम लेखक कवी या मराठीच्या “साहित्यरत्नांचिया खाणीं” मध्ये आहेत. अशोक कोठारे यांनी महाभारताच्या मूळ संहितेचे मराठी भाषांतर सुरू केले आहे. सौरभ वागळे, ओंकार झाजे, पंकज घारे, विनायक पोतदार, दिप्ती काबाडे, भूपेश कुंभार, सोनाली सामंत, केतकी शहा, सुरज गाताडे, निमिष सोनार, सविता नाबर, संजय बनसोडे, आशा पाटील, नासा येवतीकर, निरंजन कुलकर्णी, सागर पाटील असे अनेक नवीन लेखक सातत्यपूर्ण लेखन करत आहेत.

ई साहित्यकडे हौशी लेखकांची कमी कधीच नव्हती. पण आता हौसेच्या वरच्या पायरीवरचे, लेखनाकडे गंभीरपणे पहाणारे आणि आपल्या लेखनात प्रगती कशी होईल याकडे लक्ष देणारे लेखक येत आहेत. त्यांच्या साहित्याच्या प्रकाशाला उजाळा मिळो. वाचकांना आनंद मिळो. मराठीची भरभराट होवो. जगातील सर्वोत्कृष्ट साहित्यिक प्रसवणारी भाषा म्हणून मराठीची ओळख जगाला होवो.

आमेन
सुनील सामंत
ई साहित्य प्रतिष्ठान

